

תת"ע 13994/08/22 - מדינת ישראל נגד ליאור אליהו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 13994-08-22 מדינת ישראל נ' אליהו
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד חסין

המאשימה

נגד

ליאור אליהו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 1.10.15, הודעת תשלום קנס בגין אי עצירה לפני מעבר חצייה, כאשר רכב בנתיב אחר עצר (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 67(א2) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "הוא לא רשם אם מימין או משמאלי, יש פה כביש של 4 נתיבים, אני הייתי הכי שמאלי, שבצומת הבא יש לי לפנות שמאלה, אני בראות מצוינת. ראיתי את השוטר שעומד שם, הפכתי להיות עוד יותר זהיר ולפתע הוא פרץ לכביש ואמר לי שעשיתי עבירה. אני לא עשיתי שום עבירה. כשהוא עצר אותי הוא אמר שיש הולך רגל והיה רכב שעצר ימיני".

ביום 1.12.22, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"מ דוד שפסה, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1, סרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2 וסקיצה של המקום שערך העד בדיון וסומנה ת/3.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 12.4.21, בסמוך לשעה 13:22, נהג הנאשם באופנוע בתל אביב, בנתיב השלישי מימין ברחוב יגאל אלון, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב הפלמ"ח ולמעבר חצייה המסומן במקום, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא ממשיך בנסיעה ועובר על מעבר החצייה, אף כי שני הולכי רגל עמדו על גבי אי התנועה הבנוי, בסמוך למעבר החצייה ורכב שנסע בנתיב השני מימין, דהיינו, מימין לנאשם עצר, על מנת לאפשר להולכי הרגל

לחצות.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, תוך שמירה על קשר עין רצוף עמו, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "**מצולם**".

ב-ת/2, ניתן לראות את המתואר בעמוד 3 לפרוטוקול, שורות 11-23.

העד נחקר והשיב כי הולכי הרגל היו על גבי שטח ההפרדה הבנוי, הנמצא בין שני מעבר החצייה בצומת.

העד נשאל והשיב כי אינו יכול לומר בוודאות מדוע עצר הרכב הנוסף, אבל הוא מניח שעצר על מנת לאפשר להולכי הרגל לחצות.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, במהירות נמוכה ולא ראה אף הולך רגל וגם כלי הרכב האחרים המשיכו בנסיעה.

הנאשם נחקר והשיב כי היה בנתיב הנסיעה השלישי מימין, ראה את מעבר החצייה אבל לא ראה הולכי רגל והוא משער שגם האופנוע הכחול שעצר, לא ראה הולכי רגל.

הנאשם נשאל ואישר כי הולכי רגל שעומדים על אי תנועה בנוי, בין שני מעבר חצייה, מתכוונים לחצות את הכביש.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את מקום עמידתו, במרחק קצר של 25 מטרים מהצומת, את כיוון נסיעת הנאשם, הנתיבים והתמרורים במקום, תיאר את הולכי הרגל, את הרכב הנוסף שעצר ושמר על קשר עין רצוף עם הנאשם, עד לעצירתו. מדובר בתרשומת מפורטת ונרחבת, המקיפה את כל הנדרש על מנת ליתן אמון מלא בגרסת המאשימה.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. גרסת הנאשם מאידך, לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם הסתפק בטענה סתמית לפיה לא הבחין כלל בהולכי רגל, אך אישר כי אם אכן היו הולכי רגל על גבי אי התנועה הבנוי, הרי שכוונתם הייתה לחצות את מעבר החצייה.

4. באשר לאמינות הנאשם, הרי שגם במהלך דיון ההוכחות, כאשר בית המשפט הכתיב את מה שניתן היה לראות ולשמוע ב-ת/2, טען הנאשם כי לא אמר שהוא באמצע משלוח ורק לאחר שבית המשפט חזר שוב לאותו קטע מצולם, נאלץ הנאשם להודות כי אכן כך טען בפני השופט.

לאחר שהזהרתי את עצמי, כיון שמדובר בעדות יחידה, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם, ברמה הנדרשת במשפט פלילי ולכן, אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, במעמד הצדדים